

[Energiministeren]

Jeg erkender åbenlyst og direkte, at hele den diskussion selvfølgelig er en politisk, seriøs diskussion i sig selv. Det, jeg har villet understrege her, er altså endnu en gang, at indholdet i det her er, at hvis det kunne gennemføres ved en forhandlingsløsning, så var det i orden. Så må vi se, hvordan udviklingen går. Men jeg synes, det er meget væsentligt, at det er klart.

Der blev også af fru Annelise Gotfredsen spurgt, hvorvidt selskaberne overhovedet vil komme, hvis vi lovgiver. Jeg skal ikke gennemgå udviklingen i andre lande, hvor man har haft situationer, der minder meget om den, vi befinder os i nu, og hvor det afgørende er, om vilkårene til syvende og sidst er sådan, at selskaberne stadig væk tjener penge. Det tyder alt bestemt på at vilkårene vil være, hvis vi gennemfører det, vi lægger op til.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt der er borerigge nok overhovedet, verdens bestand af rigge er ikke stor nok til, at fristerne vil kunne holde, osv. Det er heller ikke nogen fast, given størrelse, og jeg synes også, det er naturligt at erindre om, at vi med et større ambitionsniveau i Danmark også burde kunne producere den slags udstyr. Vi er en stolt skibsbyggeration og burde også kunne gå ind på dette område. Noget af det, jeg tror kan blive et indirekte resultat af et moderne system på dette område, er bl. a., at dansk industri får mere del i aktiviteterne, og det her kan og skal ikke vurderes på en meget, meget kort sigt. Men bortset fra det viser det sig, at de steder i verden, hvor bevillingssystemerne er sådan, at der er et krav om aktiviteter og arbejdsprogrammer – det kan vi se bare syd for grænsen ude i Nordsøen, på tysk område er der visse tidsterminer, der skal opfyldes, for at man kan bevare bevillingerne – kan man godt få borerigge. Så det er sammenhængende med de vilkår, der styrer aktiviteterne.

Hr. Maisted kombinerer diskussionen om valutafordele med en betragtning om, at ingen dansk minister kan forhindre, at olieselskaberne haler pengene ud af landet. Hvis vi var enige om at forhindre det, så var den virkelige løsning vel, at vi lod olieselskaberne lave det, vi virkelig har brug for at de laver, hverken mere eller mindre. Det egentlige var, at de skulle arbejde som entreprenører for det danske samfund, sådan at de internatio-

nale olieselskaber med deres enestående ekspertise lavede lige præcis det, vi ikke selv endnu kan lave i Danmark, og fik penge, afregnet ved kasse 1. De skal selvfølgelig have en god betaling, men selve indkasseringsen af de værdigråd, der måske ligger i vores undergrund, må komme os til gode. Jo mere vi nærmer os en sådan entreprenørstatus for selskaber, der ellers, hvis de sad på tingene, trak overskuddet ud af landet, jo bedre løsning var det. Dertil kan vi ikke nå på kort tid, det vil tage mange, mange år, men det burde være en fælles national interesse at styre i den retning i hvert fald.

Til hr. Kalnæs, som ønsker at understrege, at indvindingen skal tilrettelægges ud fra hensynet til samfundets behov og samfundets energipolitik forsyningsmæssigt osv., må jeg sige, at det bestemt er hensigten. Det er også tilkendegivet i denne sammenhæng i forbindelse med det, der står om godkendelse af indvindingsplaner, og det vil også være et vilkår, som vil være indeholdt i forslaget til ny undergrundslov generelt. Det er også et svar til, så vidt jeg husker hr. Waldorff, som taler om, at man kan tømme ressourcerne hurtigt, og en anden ordfører har talt om, at de vil få lov at blive liggende.

Det er ikke muligt på forhånd for folkettinget eller en hvilken som helst regering at sige, at om 10 år vil vi accelerere, og om 15 år vil vi det modsatte med hensyn til indvindingstakten, for vi ved ikke, hvor mange ansøgninger der kommer om 5 eller 8 år om tilladelse til indvinding og produktion. Det afhænger af masser af ting, og vi ved heller ikke nøjagtigt, hvordan energisituationen er til den tid. Når vi har givet en tilladelse, kan vi ikke give os til at lave om på det, for de investeringer, der konkret kræves i en bestemt indvindingsplan, skal selvfølgelig kunne foretages i tryghed. Men fra tilladelse til tilladelse må hensyn kunne varetages. Men generelt har vi i øjeblikket brug for, at der sker mere. Det kan da være, at vi i 1997 har brug for en vis pause, hvad ved jeg. Det afgørende er princippet om, at det selvfølgelig skal være samfundets interesser, der overordnet er styrende for indvindingsforløbet.

Så savnede hr. Kalnæs noget om statsdeltagelse, men det er ikke, jeg havde nær sagt hverken i denne runde af lovgivningen med disse tre lovforslag eller i undergrundsloven nødvendigvis noget, der skal låses fast. Her